

[Martin Nielsen.]

Kurs inden for de skandinaviske Lande dengang. Enhver er naturligvis klar over, at Samarbejdet mellem de nordiske Folk skal og maa udvides, men det skal ske paa en kulturel og politisk Basis uden Tanke paa udenrigspolitiske Blokdannelser, og jo før man bliver klar over, at det ikke blot er en dansk Neutralitetspolitik, men at det ogsaa er nordisk Isolutionspolitik, vi nu definitivt i Tilslutning til De Forenede Nationers Pagt bryder med, des bedre tror jeg, det er.

De Forenede Nationer, som Danmark nu tilslutter sig, er, som det allerede er nævnt af Ministeren i Dag fra denne Talerstol, et Udtryk for en lidende Menneskeheds alvorlige og realistiske Forsøg paa at tage sin Skæbne i sin egen Haand. Der er efterhaanden nogle Stykker, ogsaa Danske, som har gennemlevet den tyske Nazismes Koncentrationslejre, der ved, hvor nær Menneskeheden stod ved, og dermed ogsaa i Virkeligheden staar ved, ikke blot den materielle, den fysiske, men ogsaa den moralske Afgrund; de ved, at den tekniske Udvikling betyder, at en ny Krig uvægerligt maa styrte Menneskeheden saavel militært som moralsk i Afgrunden. Det er derfor klart, som det ogsaa er kommet til Udtryk hos alle dem, der har haft Ordet i Dag, at Danmark og det danske Folk har en Pligt til at være med i den nu paabegyndte Genopbygning og Sikringsarbejdet, og at man ikke maa sky noget Offer for at være med til at sikre Menneskehedens og dermed vort eget Folks fortsatte Udvikling og Fred. Med denne Motivering vil jeg give det kommunistiske Partis Tilslutning til, at Danmark tiltræder De Forenede Nationers Pagt.

Oluf Pedersen: Det er jo en meget vigtig Beslutning, der her skal træffes af Rigsdagen, selv om nogle maaske vil betragte det som en Formalitet — Rigsdagen blev jo ikke spurgt, før Spørgsmaalet vel var afgjort; Indmeldelsen blev simpelt hen proklameret af Statsministeren som Regeringsbeslutning. Naa, i dette Tilfælde er det jo saa heldigt, at man kan gaa ud fra, at der her i Tinget vil være principiel Enstemighed for Tiltrædelse af Pagten. Jeg finder dog Anledning til at gøre nogle Bemærkninger.

Om Indledningen til Pagten vil jeg sige, at den er næsten saa god, som den kunde være — den vidner dog kun om ringe Forstaaelse af Jordspørgsmaalets Indflydelse paa Menneskehedens Virke, mindre Forstaaelse end i tidligere Tid, til Trods for at Menneskene skulde blive klogere og burde

opstille som et Menneskekrav: lige Ret til Naturgoderne. Men denne Indledning kan jo ikke ændres.

Ifølge Pagten skal der sættes Ret bag ved Magten, men det begrænses til kun at gælde for andre Stater end de fem Store. Kun for de smaa gælder Forpligtelsen: at de alle skal være med; de store skal kun være med, hvis de selv vil. Og jeg vil gerne sige til Regeringen — hvis det da bliver den nuværende Regering og ikke en virkelig parlamentarisk Regering, der kommer til til sin Tid at træffe Afgørelsen —, at den skal, naar Aftaler skal træffes om Forpligtelserne, ikke handle, som om vi havde lige Ret. Man bør ikke paadrage sig større Forpligtelser end nødvendigt. Herom skal der ifølge Pagten forhandles med hver enkelt Stat, og det maa ske under Mottoet: lige for lige — ellers bliver det uretfærdigt. Der kan blive Krig, hvis det er et fredeligt Land, der overfaldes, men der kan ogsaa blive Krig, hvis det er to krigerske Nationer, der kommer i Konflikt, og jeg synes, at de Stater, som har tiltaget sig Særrettigheder, som Følge deraf ogsaa ganske naturligt maa have særlige Forpligtelser — ellers vilde de tiltagne Særrettigheder være urimelige.

Det er jo saadan, at der kan ses forskelligt paa en Krig. Om den nu afsluttede Krig — og om den gælder det jo, at de fleste vel straks var saa nogenlunde klar over, paa hvis Side Retten var — sagde en af de nuværende Ministre i 1939, da den internationale Fagforening havde sluttet op bag om England og Frankrig, at Krigen jo ikke var mere retfærdig fra den ene Side end fra den anden. Jeg syntes dengang ikke, det var rigtigt, og fandt det helt urimeligt, at Minister Aksel Larsen betegnede Fagforeningernes Tilslutning til den Opfattelse, at det var Frankrig og England, der forsvarede Civilisationen, som en Slyngelstreg. Det kaldte Ministeren en Slyngelstreg *dengang*, saa stærkt var Udtrykket, at jeg finder Anledning til at fremhæve det, ikke mindst over for den Betragtning, der nu bliver gjort gældende fra kommunistisk Side — Kommunisterne var jo, som man ved, ikke med fra Starten.

Man skal — det vil jeg gerne sige over for den højtærede Udenrigsminister og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch — ikke glemme, at vi kun er et lille Folk og maatte føre Krig paa vor Maade. Havde vi alle fulgt visse Kræfter, der nu mener, at det var deres Arbejde, der førte til det gode Resultat, var det nemlig gaaet galt — ja, jeg siger som Udenrigsministeren, at det er min bedste Overbevisning. Det vilde efter mit Skøn have været en Ulykke, om vi havde baaret